

Întoarce-mă la mine

Se tot fac studii care ne spun cât timp din viață petrecem dormind, despre cât de dăunătoare sunt țigările, grăsimea, băuturile, mașinile, însă nu cred că s-a făcut vreun studiu care să ne spună cât timp din viață ne despărțim și cât de dăunătoare e fiecare despărțire, fie ea de oameni, de animale, de lucruri, de joburi, de locuri, de noi. De câte ori ne despărțim de noi, de noi cei de ieri, de săptămâna trecută, de acum un an sau zece? Culmea e că despărțirea în sine n-a durut niciodată. Ea nu doare. Dor, în schimb, toate lucrurile care-ți vin în minte în timpul despărțirii. Dor amintirile împreună, dor poveștile spuse la ora patru dimineața, dor zâmbetele pe care nu le vei mai vedea vreodată, dor privirile cu care nu te vei mai întâlni, dor atingerile ce au să se transforme în praf de stele, dor mesajele ce nu vor mai fi trimise, dor râsetele ce se vor transforma în ecouri din ce în ce mai greu de auzit, dor gândurile că întregul va fi mai puțin întreg după despărțire.

Am privit-o mereu ca pe un act firesc, un vals stângaci pe care continui să-l dansezi toată viața, în care, din când în când, dai cu stîngul în dreptul, ești călcat pe picioare și te trezești la realitate, una mai mult sau mai puțin dureroasă. O coreografie improvizată, de fiecare dată cu alt partener, neștiind care va fi următorul pas. Va fi un alt om, o altă poveste? O dramă, o iubire, un eșec? Un șir de succese, depresie, grijă sau moarte? Habar nu ai. Cert e că despărțirea este preponderent inevitabilă și deseori imprevizibilă. Firescul ei însă nu înseamnă că o face mai puțin simțită. Din contră. Și mai mult decât atât, contextul în care se întâmplă este, probabil, cel care stabilește dimensiunea impactului pe care îl poate avea asupra ta.

M-am temut mereu de despărțire, în special în contextul în care omul sau povestea de care trebuia să mă despart era ceea ce mă ajuta să supraviețuiesc. O asociaz deseori cu moartea, iar moartea e dușmanul meu cel mai de preț. Sau, mă rog, a fost la un moment dat. Paradoxul este că deși asociaz moartea cu despărțirea, și ambele reprezentau o traumă oarecum complementară, despărțirea era cea pe care nu voiam s-o experimentez, pe când moartea era un țel la care nu reușeam să ajung. „Pe bune? Cum naiba nu reușești să faci ceva ce alții duc la bun sfârșit fără să-și dorească?” mă întrebam eu.

Desigur, odată cu trecerea timpului, viața mi-a arătat că despărțirile sunt foarte dese și nu întotdeauna pe înțelesul meu. Cum ar putea fi? Sunt un overthinker, ceea ce mă face să trăiesc despărțirile la o intensitate mult mai mare decât un om normal. De fapt, cam tot ce trăiesc, orice lucru care-și pune amprenta asupra mea

într-un fel sau altul este trăit la o altfel de intensitate. *I overthink. I overlove.* Mă-ntreb mereu dacă se scapă de asta vreodată. Dacă e cineva care a reușit să nu mai ruleze în creier situațiile în care se află, scenariii pe care și le creează singur, dialoguri existente sau nu. Nu știu încă. Și dacă a reușit cineva, cred că nici acel cineva nu știe care sunt pașii care te ajută să faci asta. Cert e că mi-aș dori, măcar pentru o zi din viața mea, să reușesc să fac asta. Să trăiesc o situație fără să-mi înscenez alte o mie, care probabil nici nu se vor întâmpla vreodată. Ziceam mai devreme că despărțirile nu sunt întotdeauna pe înțelesul meu. În același registru, aș putea spune că orice lucru pe care nu-l înțeleg devine un film care rulează obsesiv în creierul meu. Eu trebuie să înțeleg lucruri, trebuie să am o concluzie, trebuie să știu de ce s-a întâmplat cum s-a întâmplat, ce a condus la situația respectivă, puteam să fac mai bine, am făcut prea mult? Trebuie să-mi explic totul, și asta vine probabil dintr-o formă de control pe care ar trebui să o accept ca fiind parte din mine. Doar că e epuizant.

Îmi place să controlez lucruri, îmi place să fiu în control în general, poate asta e unul dintre motivele pentru care nu-mi place să zbor. Teama de moarte sau înălțime e depășită de faptul că nu am control asupra ceea ce se întâmplă. Sunt închis într-o carcasă de metal din care nu pot ieși când vreau eu, zburând la zeci de mii de metri altitudine, blocat pe un scaun al dracului de inconfortabil, lângă oameni pe care nu-i cunosc și care-mi dau coate, neavând loc suficient. Cum ar putea să-mi placă? Singurul motiv pentru care apreciez avioanele este că poți ajunge rapid unde vrea cariciul tău, în rest, să mă fut în ele!

Că tot veni vorba de control, mi-am amintit de momentul în care am realizat că viața pe care mi-au dat-o ai mei este în mâinile mele în totalitate, iar deciziile pe care le iau de atunci încolo vor influența modul în care viitorul meu avea să fie construit. Doamne, câtă bucurie pe mine, acea mare realizare, care, de fapt, nici nu era realizare neapărat, ci pur și simplu firescul vieții, că de la un punct încolo răspunzi pentru faptele tale. Dar eram fericit că urma să fac asta, probabil prin prisma faptului că nu conștientizam exact ce înseamnă. Fiind la o vârstă destul de fragedă, n-am avut niciun moment care să mă sperie. Vârsta la care visăm cai verzi pe pereți, devenim independenți și credem că a nu mai da socoteală părinților este cea mai minunată formă de a trăi.

Visam mult, visam mult atunci. Credeam despre viața mea că va fi una plină de succese, că voi ști întotdeauna să iau cea mai bună decizie pentru viitorul meu, că voi fi capabil să trăiesc fără griji, fără probleme, mă credeam absolut invincibil, și asta mi-a oferit o oarecare autosuficiență, de care beneficiez și acum, doar că pe vremea aceea această autosuficiență era însoțită evident de un soi de naivitate care s-a stins odată cu trecerea timpului, pentru că, ce să vezi, viața a început să-mi dea la gioale în cel mai nasol mod cu putință.

Prima lovitură nu neapărat cruntă, dar cu siguranță suficient de puternică încât să-mi distrugă acel univers în care curgeau doar lapte și miere, s-a întâmplat pe la 16 ani, când, în această independență pe care mi-o însumasem înainte de vârsta majoratului, am descoperit ce înseamnă să-ncerci să-ți găsești un loc de muncă.

Trăiam, din fericire, în țara în care acest lucru era o opțiune la vârsta aceea, însă nu eram pregătit pentru atât de multe refuzuri. Și-mi dau seama cât de multe rahaturi am învățat în școală, rahaturi care nu-mi foloseau deloc în acel context, pentru că nimeni nu mă învățase până atunci ce înseamnă să-ți cauți un job, care sunt pașii pe care ar trebui să-i urmezi, cum și ce ar trebui să conțină un CV sau o scrisoare de intenție, cum să înțelegi că nu toate ușile la care bați se vor și deschide, cum să accepți o ușă trântită în nas, cum să procesezi un refuz, care ar putea fi stările prin care treci și cum le gestionezi, ce impact vor avea asupra ta. Apoi, începi să câștigi bani și știi să-i numeri, că doar ai învățat asta în școală, dar nu ți-a spus nimeni cum îi poți gestiona corect. Și-ncepi să-i spargi în stânga și-n dreapta pe tâmpenii ori pe lucruri pe care nu ți le-ai permis niciodată sau pe care nu le-ai avut niciodată în copilărie și-ai rămas marcat de lipsa lor. Cu primii bani câștigați mi-am luat haine. Eram atât de frustrat că n-avusesem până la vârsta aia posibilitatea de-a mă îmbrăca cum doresc, de-a mă încălța cu ce doresc, încât atunci când am câștigat primii bani, i-am spart pe toți pe țoale. Țoale care în realitate nu-mi aduceau cine știe ce bucurie, dar vindecau din frustrările din trecut, și asta mă făcea să mă simt mai bine, mai împăcat cu mine însumi.

Apropo de trecut, știu că trec de la una alta și pot deveni obositor de urmărit, da' asta e, îmi trec atât de multe lucruri prin cap, încât nu pot să mă abțin. Din categoria frustrări din trecut, am una pe cât de penibilă, pe atât de interesantă în același timp. Aveam vreo opt sau nouă ani când am avut prima revelație, să-i spunem. Ar fi fost

minunat dacă mă chema Popescu. Îmi doream foarte mult să mă cheme Popescu, ca pe vecinu' de la țară, din satul în care m-am născut și-am copilărit, vecin care avea cea mai frumoasă și profitabilă afacere, sau cel puțin așa mi se părea mie atunci. Vindea butelii. Ei, eu fiind un băiat simplu, de la țară, cu posibilități limitate, poate chiar foarte limitate, asta mi-aș fi dorit să fac. Să vând butelii și să mă cheme Popescu. În capul meu era că nu puteam vinde butelii dacă nu mă chema Popescu. Și eram convins că domnul pe care chiar îl chema Popescu avea bani să-și cumpere ciocolată Africană și, mai mult decât atât, sigur își permitea aroganța de-a pune trei sau patru plicuri cu praf de suc în sticla PET de American Cola, care nu mai văzuse cola de câteva luni, ceea ce eu nu-mi permiteam pentru că nu vindeam butelii.

Aveam deja o strategie prin care urma să mă îmbogățesc, să încarc buteliile doar pe jumătate și să le vând, desigur, la preț de butelii pline. Acum, fie vorba între noi, sunt ferm convins că domnu' Popescu se gândise la asta cu mult înainte mea, că nu degeaba îl înjura bunica atunci când se-apuca de gătit, c-o auzeam când spunea: „Ce paștele mă-sii? Parcă am încărcat-o acum două săptămâni, de obicei ne ține o lună!”. Ei bine, bunico, oamenii nu se îmbogățesc prin sinceritate sau verticalitate, se îmbogățesc de pe urma proștilor. Da' înțeleg că nu știai asta atunci, într-un fel mă bucur că erai naivă, da' nu-mi prea convine că eram și eu la fel de naiv, deși, pana mea, mă gândisem cum să-i fac pe proști de bani. Nimeni din familia mea, chiar și extinsă, n-a avut vreodată tangențe cu antreprenoriatul și cred că nu se numea așa pe vremea aia, însă eu am avut o

oarecare deschidere către el de la o vârstă fragedă, aş putea spune. Bine, acum nu e cazul să facem din asta o virtute, că am aproape 30 de ani şi, deşi cunosc la nivel teoretic cum se fac banii, n-am reuşit nici până acum să mă îmbogăţesc.

Ce-ar trebui să se ştie despre mine este că reprezint diversitatea la nivel înalt, provin dintr-o familie atât de amestecată, cu naţii diferite, toţi membrii ei proveniţi din toate colţurile ţării sau din afară, încât nici eu nu mai pot fi sigur de originile mele. Cert e că m-am născut la ţară, într-un sătuc „aproape” de Timişoara, c-aşa îmi plăcea să spun mereu, deşi acest aproape însuma cam 30 de kilometri şi încă două sate care ne despărţeau, dar nu mai contează. M-am născut în acest sătuc, nici prea mare, nici prea mic, dar care la vremea respectivă era cel mai frumos lucru care mi se putea întâmpla. Aveam libertatea să alerg singur pe străzi, să colind tot satul fără să fiu în vreun pericol, aveam norocul de-a alerga desculţ prin iarbă şi chiar am ştiut să apreciez acest lucru.

M-am născut blond şi aşa am şi fost o bună parte din copilărie. Eram atât de blond, încât mă-ntreb cum tata, care era brunet-beznă, nu şi-a pus niciodată vreun semn de întrebare, ştiţi voi, cu privire la apartenenţă. Uitându-mă acum la poze, eu aşa aş fi făcut. Măcar un test de paternitate, acolo, să te asiguri... nimic. Mă rog, treaba lui, cine-s eu, să judec?

Ai mei au decis să mă cheme Alexandru, nu ştiu de ce, poate la vremea respectivă numele ăsta nu era atât de comun sau nu ştiau ei că e comun. Şi Aurelian. De ce Aurelian? Ei bine, mama a fost îndrăgostită în perioada

ei de față mare de un star nemaipomenit al României la vremea aceea, Aurelian Temișan, și pentru că dragostea pentru un futălău pe care îl vedea doar la televizor nu a murit niciodată, primul copil pe care l-a făcut cu un hândrălău mai accesibil a fost botezat după marea iubire intangibilă. Ceea ce e... puii mei, *fair enough*, având în vedere considerentele. Totuși, e un nume pe care nu l-am suportat niciodată și-am preferat să-l evit de câte ori am avut ocazia, mai puțin în acte, unde n-am avut de ales. Toată lumea îmi repeta că voi crește și voi realiza că nu e un nume atât de rău, că nu mi se va mai părea nasol etc. Muie, mă, încă cred că e de căcat.

Îmi pare rău dacă-i ofensez pe cei pe care-i cheamă Aurelian și le și place asta. Nu ne putem căca în gusturile omului, nu-i așa? Sunt sigur că există oameni care, odată cu înaintarea în vârstă, devin mai înțelepți și acceptă lucruri cu care au fost în contradicție, dar asta e, exist și eu, care, dacă spun că nu-mi place ciorba de orez, n-o mănânc nici dacă ar rămâne ultimul lucru comestibil de pe lume. Și pentru că tot mi-am amintit de ciorba de orez, poate că unii dintre voi nu știți ce dracului e aia ciorba de orez, vă explic eu ce e. Înseamnă ciorbă cu orez. Mult orez aruncat, așa, în ciorbă, uneori și cu ceva carne, de obicei gheare de pui sau chestii asemănătoare. Imaginați-vă o oală cu apă și orez care plutește, mă rog, nu plutește, că se lasă la fundul oalei, dar ați prins ideea. Un fel de *risotto* înecat în multă apă fiartă. Iar bunica făcea des ciorbă de orez. Atât de des, încât până la 15 ani am crezut că avem plantație de orez în balta din fundul grădinii și cu siguranță și niște chinezi mititei (scuzați pleonasmul) care-l culeg și-l usucă pentru bunica, să-mi facă cel mai urât fel de

mâncare din copilăria mea. Evident, această ipoteză s-a dovedit a fi falsă, orezul era doar ieftin și atât. Ideea e că ciorba de orez e una dintre traumele copilăriei, dintr-alea care nu se vindecă niciodată și poate singura traumă pe care mi-a lăsat-o bunica, draga de ea.

Am fost primul ei nepot. Primul dintre cei mulți care au apărut, că suntem familie mare și ne împuiem ca iepurii. Bine, ei se împuiază ca iepurii, eu am avut norocul să mă nasc gay și să nu-mi fac astfel de probleme. Și-aici aș vrea să punctez pentru cei care nu știu, în special pentru doamne și domnișoare, dacă vă futeți în cur nu rămâneți gravide și, mai mult decât atât, puteți rămâne virgine. Nu-i așa că e superb? Bine, dacă nu vi se pare interesant, aia e, rămâneți la sexul clasic.

Așa, revenind la bunică și nepoți, aveam să fiu primul ei nepot și, odată cu mine, viața ei avea să se schimbe radical. *Buni*, așa i-am spus când mi-au dat vorbele și așa i-a rămas numele, ca zidit în istoria vieții sale, de parcă asta ar fi fost numele ei de când lumea și pământul și-a trebuit să mă nasc eu să i-l dedic. Buni e singurul om pe care știu că l-am iubit odată cu prima gură de aer și pe care n-am încetat nicio secundă să-l iubesc. Este omul față de care n-am simțit niciodată furie, frustrare, supărare, frică sau dezamăgire. Singurul om care mi-a arătat că poate exista cineva pe lumea asta care să aibă mereu iubire în buzunarul de la piept, buzunar de care mai ținea agățat câte un ac de siguranță, în care se mai afla uneori o batistă sau alteori mai scotea din el câte o căpșună aproape coaptă, culeasă din grădina din spatele casei. Și puteam să jur că era cea mai bună căpșună dintre toate căpșunile pe care le-am mâncat vreodată.